

Catalanitat i art

Camins (1992), d'Elisa Arimany i Brossa

Fotografia: Enric Fontvila

nada rústica, d'unes dimensions de 5 metres d'alçada per 3,5 d'amplada i 4 de profunditat. Un treball integrat dins del programa Catex-Entorn —impulsat per Amics de les Arts de Terrassa, amb el patrocini de la Caixa Terrassa— encarregat a l'artista Elisa Arimany i Brossa (Sant Vicenç de Castellet, 1933), membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

El 1992 fou un moment interessant pel que fa als monuments públics erigits a la ciutat. Com que Terrassa va proclamada seu olímpica, la societat civil va contribuir decisivament a que

En els temps que corren, crec que pot resultar interessant parlar del monument que, des del 1992, orna el centre de la plaça dels Països Catalans, ja que plasma de manera molt eficient i molt suggeridora què és i què es demana avui a Catalunya.

Es tracta de l'obra titulada *Camins*, un treball realitzat amb planxes corbades d'acer Corten i amb pedra natural, també denomi-

l'espai urbà comptés amb obres públiques firmades per artistes com Fernando Bach-Esteve (Sant Pau de Fenollet, 22 de gener de 1929 — Terrassa, 9 de març de 1992), amb la l'obra *Flama II*, a la placeta de Saragossa; Ramon Suau i Pomés (Lleida, 1964), *Relacions Teòriques*, a la plaça de l'Onze de Setembre; Josep Lluscà i Martínez, (Barcelona, 1948), *Tall*, a la confluència entre les avingudes de Jaume I i de l'Abat Marçet; Francesc Abad (Terrassa, 1944), *Tenir mala peça al Teler*, a la cruïlla de les avingudes de l'Abat Marçet i de Josep Tarradellas; Salvador Juanpere i Huguet (Vilaplana, 17 d'abril de 1953), *Columna Rostrada*, als jardins del final de la rambleta del Pare Alegre, davant de l'Hotel Don Cándido, o de Rosa Serra i Puigvert (Vic, 1944), *Hoquei*, al carrer dels Jocs Olímpics. Després, i fins a principis del segle XXI, es continuaren erigint altres monuments, contribuint a donar un sentit fortament social i cultural a l'espai urbà terrassenc.

L'obra d'Elisa Arimany, *Camins*, inaugurada el 27 de juliol de 1992, realitzada mitjançant un llenguatge tendent a l'abstracció, si li dediquem una mica d'atenció, és capaç de pronunciar-se amb un ric i directe discurs sobre el país.

Primer, si ens preguntem on es troba situada? la resposta és: en una cruïlla on concorren l'avinguda de Barcelona, el carrer de la Mare de Déu de la Llum, el carrer de Santa Marta, la carretera de Montcada, el carrer del Miño, l'avinguda de les Glòries Catalanes i el carrer de Pau Marsal. A l'Europa medieval, l'origen de moltes viles fou, precisament, en cruïlles on sorgiren els mercats i, amb ells, les ciutats, i, amb elles, les realitats nacionals.

Localització de l'obra *Camins* d'Elisa Arimany i Brossa
plaça dels Països Catalans

Pedra rústica = el passat

Acer Corten = el present

*Discurs: Un present està consolidat en la mesura
que s'ha cimentat sobre un sòlid passat*

Fotografia: web.terrassa.org

Ara, si posem atenció als elements més vistosos de l'obra, els quatre rotunds elements verticals d'acer Corten, que fan al·lusió a les quatre barres de la Senyera, la nació de la qual ens parla Elisa Arimany solament pot ser Catalunya. No és en va que la plaça porta el nom que porta: Països Catalans.

Com he dit anteriorment, els materials emprats són dos: l'acer Corten i la pedra rústica, el primer fa referència al present i el segon al passat. Si observem la relació entre aquests materials, ens adonarem que els elements d'acer es recolzen

sobre les pedres rústiques, aleshores, el missatge resulta molt clar: un país té un present sòlid si també posseeix un passat igualment sòlid on recolzar-se.

Ara bé, les quatre barres d'acer verticals suggereixen que el país es projecta amb energia i vitalitat cap un futur obert, però, a la vegada, rectifiquen la seva trajectòria mitjançant un cos horitzontal, advertint així que aquesta projecció cap endavant no es perd en un nebulós infinit, sinó que té un camí traçat que vol assolir.

Elisa Arimany i Brosa, tal com ella mateixa ens diu al seu blog, des de molt jove manifestà un profund interès per les arts, entre elles, el dibuix, la pintura i la música. Amb només 14 anys es posà a treballar a l'estudi del seu pare, constructor d'obres, on quedà fascinada pel dibuix dels plànols. Anys més tard, se li despertà un apassionat interès per la ceràmica que es va traduir en la realització de plafons de gres refractari molt influenciats per les formules d'esmalt divulgades per Llorenç Artigues, fins a trobar-ne d'altres més personals i aconseguir cromatismes absolutament originals. Posteriorment, va fer el salt a l'escultura, amb obres de gran format com la que aquí es comenta o l'anomenada *Punt de trobada* (1993), a Montornès del Vallès, o *Europa* (2002), al Parc Tecnològic del Vallès, entre moltes d'altres.

Al·lusió a les quatre barres de la Senyera

Enèrgics elements verticals que representen un país que es projecta amb força vers el futur, però rectificats horitzontalment, expressant un camí traçat que es vol assolir

En el decurs de la seva carrera ha realitzat diverses exposicions individuals, la primera el 1986 a la Galeria Nomen de Barcelona i també ha participat en nombroses col·lectives, la primera el 1981.

Ana Fernández Álvarez
anacampanadas@gmail.com